

Arrest

nr. 327 418 van 28 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. CHAPELLE
Clos du Moulin Royal 1/1
6900 MARCHE-EN-FAMENNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH die loco advocaat A. CHAPELLE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 april 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 mei 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 mei 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te hebben. U bent geboren op (...) 1994 in het dorp Mohammadia in de provincie Mascara. U bent Arabier van afkomst en hangt het islamitisch geloof aan. U was voetballer en werkte daarnaast als klusjesman, schilder of als kapper.

U verliet Algerije in 2018 en reisde vervolgens via Marokko, Spanje en Frankrijk naar België, waar u in 2019 aankwam. In 2020 had u een België een gevecht met iemand uit uw wijk, die al uw spullen had gestolen. Bij dit gevecht raakte u gewond aan uw hand. U moest hierna naar de gevangenis. Deze persoon verbleef vervolgens nog over jullie problemen spreken.

Op 9 april 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Algerije vreest u dat u problemen voor uw familie gaat veroorzaken door het gevecht van 2020, dat u in de gevangenis gaat terecht komen, of vermoord te zullen worden door de persoon met wie u vecht. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende - uit uw dossier blijkt immers dat u al in 2019 in België bent aangekomen en pas op 9 april 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende -, en u bovendien reeds op 29 april 2019 en op 4 januari 2021 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en u aldus onrechtmatig in België verbleef, en u uw verzoek pas deed nadat u op 27 februari 2025 werd vastgehouden met het oog op verwijdering en u dus uw verzoek om internationale bescherming enkel indiende om uw teruggrijping of verwijdering te vrijdelen, (DVZ beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats), rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo kwam u reeds in 2019 aan in België en situeert u uw problemen in 2020 (CGVS, p.7-8). Desondanks wachtte u tot 9 april 2025 met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Gevraagd waarom u wachtte met asiel aan te vragen, legt u uit dat u verschillende keren in de gevangenis heeft gezeten. U blijkt ook verschillende keren te zijn vrijgelaten, waardoor dit excuus bezwaarlijk serieus kan worden genomen (CGVS, p. 8). Er wordt u bovendien ook op gewezen dat u in de gevangenis asiel kon aanvragen, waarop u simpelweg stelt dat u het niet wist. Dat u dit in de vijf jaar na het begin van uw problemen op geen enkel moment zou zijn te weten gekomen, is – indien u werkelijk een vrees bij terugkeer naar Algerije hebt – niet aannemelijk.

U verklaart ook dat u in België een gevecht had met een andere Algerijn, waardoor u bij terugkeer naar Algerije denkt dat uw familie problemen zal krijgen, u in de gevangenis zal terechtkomen of u vermoord zal worden (CGVS, p. 8-9). U repte echter met geen woord over deze problemen toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Algerije (CGVS vragenlijst, p. 1, punt 4). Evenmin maakte u hier melding van wanneer er u werd gevraagd of u zou kunnen terugkeren naar Algerije. In tegendeel, u stelde zelfs dat u mag worden teruggestuurd naar Algerije (CGVS vragenlijst, p. 2, punt 5). Geconfronteerd met uw omissie bij de DVZ, werpt u op dat u de vraag niet werd gesteld, en dat u er over uw hand vertelde en een nieuw leven wilt beginnen (CGVS, p. 10). Dit weet echter niet te overtuigen. Er werd u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud namelijk ook gevraagd naar het verloop van uw interview bij de DVZ, waarop u stelde dat u alle essentiële elementen van uw asielaanvraag kon vermelden (CGVS, p. 4). Het gegeven dat u dan tijdens uw persoonlijk onderhoud met een volledig nieuw asielrelaas op de proppen komt, kan bezwaarlijk serieus worden genomen.

Verder weten uw verklaringen ook niet te overtuigen. Zo blijkt u de naam niet eens te kennen van de persoon die u vreest (CGVS, p. 7, p. 11). Nochtans zou u hem in België onderdak hebben geboden, had hij een sleutel van uw woning, bent u door een gevecht met hem in de gevangenis beland, en spreken uw vrienden u nog over hem aan (CGVS, p. 7, p. 9-10). Uw excuus, dat u zijn naam vergeten bent omdat u in de gevangenis zit (CGVS, p. 11), kan niet overtuigen. U bent bovendien ook niet duidelijk over van waar hij afkomstig is. U verklaart immers eerst dat hij afkomstig was uit de wijk die naast uw wijk lag. Maar vervolgens stelt u dat hij uit dezelfde wijk als u afkomstig was (CGVS, p. 7, p. 8). Deze verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw beweringen dat u bij terugkeer naar Algerije door uw gevecht uit 2020 problemen zou krijgen, weten ook niet te overtuigen. Uw mening is dat deze persoon of zijn broers problemen voor u zouden creëren, zonder concreet te vermelden waarom. U kan evenmin vertellen of uw familie hierdoor momenteel problemen kent (CGVS, p. 9). U stelt dat u ook na het gevecht nog problemen bleef hebben met hem. Maar u bent uitermate vaag over wat deze problemen dan inhielden. U stelt dat hij 'hier en daar' over jullie problemen bleef praten. Er wordt u gevraagd om concreet te vertellen wat er nog gebeurde, maar ook hier blijft u uitermate vaag, en stelt u gewoon dat u via mensen te weten kwam dat hij over u praatte (CGVS, p. 10). U weet uiteindelijk nog

wel toe te voegen dat het om uw vrienden en zijn vrienden ging, maar vooral die van u. U stelt vervolgens dat zij u zeiden dat hij u heeft bestolen, hij verslaafd is en op straat leefde, maar rept met geen woord over zaken die hij nog zou hebben gezegd (CGVS, p. 10). Deze uitermate vage verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook nog verder onderuit.

U verklaart nog dat u problemen heeft aan uw hand en u deze in België wil laten verzorgen (CGVS, p. 8). U legt verder uit dat er in Algerije geen goede dokters zijn die een ingreep goed kunnen doen en het financieel ook niet mogelijk is. Deze redenen houden echter geen enkel verband met de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming, waardoor het niet onder de bevoegdheid van het CGVS valt. U toont immers niet aan dat u omwille van uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in Algerije niet op een passende behandeling zou kunnen rekenen. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 48/8 van de Vreemdelingenwet, van “de richtlijn 2011/98/EU”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens geeft verzoeker aan dat er sprake is van een “dwaling in de feitenbeoordeling”.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel kan in zoverre niet aangenomen worden.

Waar verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Algerije opgesloten of vermoord te worden alsook problemen voor zijn familie te veroorzaken wegens een gevecht van 2020 in België.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Algerije een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing met reden opgemerkt dat verzoekers houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade:

“Zo kwam u reeds in 2019 aan in België en situeert u uw problemen in 2020 (CGVS, p.7-8). Desondanks wachtte u tot 9 april 2025 met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Gevraagd waarom u wachtte met asiel aan te vragen, legt u uit dat u verschillende keren in de gevangenis heeft gezeten. U blijkt ook verschillende keren te zijn vrijgelaten, waardoor dit excuus bezwaarlijk serieus kan worden genomen (CGVS, p. 8). Er wordt u bovendien ook op gewezen dat u in de gevangenis asiel kon aanvragen, waarop u simpelweg stelt dat u het niet wist. Dat u dit in de vijf jaar na het begin van uw problemen op geen enkel moment zou zijn te weten gekomen, is – indien u werkelijk een vrees bij terugkeer naar Algerije hebt – niet aannemelijk.”

Verzoeker meent dat het verwijt dat hij te lang zou hebben gewacht met het indienen van zijn beschermingsverzoek, geen automatische reden tot afwijzing is. Hij stelt in dit verband dat de geloofwaardigheid van het verhaal van de aanvragen en de rechtvaardigingen die hij kan aanvoeren om deze laattijdigheid te verklaren immers zullen moeten onderzocht worden. In het verzoekschrift wordt in dit verband vervolgd dat verzoeker de redenen heeft uitgelegd waarom hij pas in 2025 een beschermingsverzoek heeft ingediend. Verzoeker licht toe dat hij meermaals opgesloten is geweest en niet wist dat hij een beschermingsverzoek kon indienen via de griffie van de gevangenis waar hij vastzat. Tevens geeft hij aan nauwelijks Frans te spreken en dat de taalbarrière ontegenzeggelijk een belemmering is geweest voor zijn goede informatievoorziening over de administratieve procedures die voor hem openstonden ondanks zijn detentie.

Verzoeker kan met zijn betoog de terecht bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkrachten en slaagt er niet in zijn laattijdig beschermingsverzoek in België te verschonen. De Raad wijst er in dit verband op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of bij aanvang van deze problemen zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het gegeven dat verzoeker meermaals opgesloten is geweest, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij in België waar hij reeds toekwam in 2019, evenwel pas in 2025 een beschermingsverzoek indiende terwijl hij zijn problemen, waardoor hij stelt niet te kunnen terugkeren naar Algerije, situeert in 2020. Verzoeker kan de laattijdige indiening van zijn beschermingsverzoek in België in de gegeven

omstandigheden evenmin verschonen door te wijzen op een taalbarrière en het gebrek aan informatie over de administratieve procedures daar deze elementen hem er ook niet van hebben weerhouden de nodige zelfredzaamheid aan de dag te leggen door meerdere landen te doorkruisen tot België alwaar hij ondanks de beweerde taalbarrière “heel snel werk” vond en hem reeds in 2019, 2020, 2021 bevelen om het grondgebied te verlaten, werden betekend (administratief dossier, stukken Dienst Vreemdelingenzaken; Verklaring DVZ van 15 april 2025, p. 11-12; persoonlijk onderhoud, p. 7). Zodoende kan verzoeker niet overtuigen onwetend te zijn geweest over de administratieve procedures in België. Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde ook een “beetje” Frans te kunnen lezen en schrijven (Verklaring DVZ, p. 6).

Verzoekers afwachtende houding, waaronder zijn jarenlang verblijf in België zonder statuut, kan aldus niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst en de oprechtheid van de ingeroepen vrees. Dergelijke passieve houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst van de ingeroepen vrees.

Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

De Raad merkt hierbij nog op dat in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden de huidige weigeringsbeslissing geenszins enkel en alleen gesteund is op de vaststelling dat verzoeker een laattijdig beschermingsverzoek heeft ingediend doch ook steunt op andere pertinente en draagkrachtige motieven waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas (infra).

Zo wijst de commissaris-generaal daarnaast terecht op verzoekers gebrekkige en vage verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen:

“U verklaart ook dat u in België een gevecht had met een andere Algerijn, waardoor u bij terugkeer naar Algerije denkt dat uw familie problemen zal krijgen, u in de gevangenis zal terechtkomen of u vermoord zal worden (CGVS, p. 8-9). U repte echter met geen woord over deze problemen toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Algerije (CGVS vragenlijst, p. 1, punt 4). Evenmin maakte u hier melding van wanneer er u werd gevraagd of u zou kunnen terugkeren naar Algerije. In tegendeel, u stelde zelfs dat u mag worden teruggestuurd naar Algerije (CGVS vragenlijst, p. 2, punt 5). Geconfronteerd met uw omissie bij de DVZ, werpt u op dat u de vraag niet werd gesteld, en dat u er over uw hand vertelde en een nieuw leven wil beginnen (CGVS, p. 10). Dit weet echter niet te overtuigen. Er werd u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud namelijk ook gevraagd naar het verloop van uw interview bij de DVZ, waarop u stelde dat u alle essentiële elementen van uw asielaanvraag kon vermelden (CGVS, p. 4). Het gegeven dat u dan tijdens uw persoonlijk onderhoud met een volledig nieuw asielrelaas op de proppen komt, kan bezwaarlijk serieus worden genomen.

Verder weten uw verklaringen ook niet te overtuigen. Zo blijkt u de naam niet eens te kennen van de persoon die u vreest (CGVS, p. 7, p. 11). Nochtans zou u hem in België onderdak hebben geboden, had hij een sleutel van uw woning, bent u door een gevecht met hem in de gevangenis beland, en spreken uw vrienden u nog over hem aan (CGVS, p. 7, p. 9-10). Uw excuus, dat u zijn naam vergeten bent omdat u in de gevangenis zit (CGVS, p. 11), kan niet overtuigen. U bent bovendien ook niet duidelijk over van waar hij afkomstig is. U verklaart immers eerst dat hij afkomstig was uit de wijk die naast uw wijk lag. Maar vervolgens stelt u dat hij uit dezelfde wijk als u afkomstig was (CGVS, p. 7, p. 8). Deze verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw beweringen dat u bij terugkeer naar Algerije door uw gevecht uit 2020 problemen zou krijgen, weten ook niet te overtuigen. Uw mening is dat deze persoon of zijn broers problemen voor u zouden creëren, zonder concreet te vermelden waarom. U kan evenmin vertellen of uw familie hierdoor momenteel problemen kent (CGVS, p. 9). U stelt dat u ook na het gevecht nog problemen bleef hebben met hem. Maar u bent uitermate vaag over wat deze problemen dan inhielden. U stelt dat hij ‘hier en daar’ over jullie problemen bleef praten. Er wordt u gevraagd om concreet te vertellen wat er nog gebeurde, maar ook hier blijft u uitermate vaag, en stelt u gewoon dat u via mensen te weten kwam dat hij over u praatte (CGVS, p. 10). U weet uiteindelijk nog wel toe te voegen dat het om uw vrienden en zijn vrienden ging, maar vooral die van u. U stelt vervolgens dat zij u zeiden dat hij u heeft bestolen, hij verslaafd is en op straat leefde, maar rept met geen woord over zaken die hij nog zou hebben gezegd (CGVS, p. 10). Deze uitermate vage verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook nog verder onderuit.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat het CGVS echter rekening moet houden met bepaalde omstandigheden die vage of onnauwkeurige aard van de verklaringen kunnen uitleggen. Verzoeker meent dat zijn lage opleidingsniveau onmiskenbaar de manier beïnvloedt waarop hij zijn verhaal vertelt. Bovendien is de omgeving van het interview intimiderend en heeft dit zijn capaciteit om zich volledig en nauwkeurig te uiten beïnvloed te meer hij al vele weken in een gesloten centrum zit, aldus verzoeker.

Waar verzoeker zijn gebrekkige en vage verklaringen in de eerste plaats tracht te verschonen door te wijzen op zijn laag opleidingsniveau, merkt de Raad op dat verzoeker - die overigens wel kan lezen en schrijven alsook erin slaagde een kappers- en schildersattest te behalen (Verklaring DVZ, p. 6-7; persoonlijk onderhoud, p. 5) - geenszins aantoonde dat zijn beperktere scholing zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was nauwkeurige, doorleefde, consistente, volwaardige verklaringen af

te leggen. Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon lager geschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Met betrekking tot verzoekers kritiek op de omstandigheden van het interview, stelt de Raad verder vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud was verzoeker reeds dertig jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is consistente en doorleefde verklaringen af te leggen over de feiten die hem ervan weerhouden terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Arabisch en verzoeker maakte geenszins gewag van problemen doch stelde uitdrukkelijk de vragen en tolk goed te hebben begrepen en alle redenen die een terugkeer belemmeren te hebben kunnen vertellen (persoonlijk onderhoud, p. 3, 10). Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Voorts stipt de Raad nog aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure, *quod non in casu*.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd aangaande verzoekers medische problemen:

"U verklaart nog dat u problemen heeft aan uw hand en u deze in België wil laten verzorgen (CGVS, p. 8). U legt verder uit dat er in Algerije geen goede dokters zijn die een ingreep goed kunnen doen en het financieel ook niet mogelijk is. Deze redenen houden echter geen enkel verband met de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming, waardoor het niet onder de bevoegdheid van het CGVS valt. U toont immers niet aan dat u omwille van uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in Algerije niet op een passende behandeling zou kunnen rekenen. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze terechte bevindingen tot de zijne.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. De Raad meent dat gelet op de vaststellingen onder 2.2.4. verzoeker niet kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas betreffende Algerije teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn

land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

2.2.5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een medewerker van het Commissariaat-generaal afdoende werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Verzoekers uiteenzetting laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

H. CALIKOGLU